

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobců: a) R.P.
b) K.P.
oba bytem [redacted]
zastoupeni advokátem Mgr. Janem Kvapilem
sídlem Sakařova 1631, 530 03 Pardubice

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Město Jablonné v Podještědí**
sídlem nám. Míru 92, 471 25 Jablonné v Podještědí

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2017, č. j. OD 1321/2016-3/280.9/Hk,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 24. 7. 2017, č. j. OD 1321/2016-3/280.9/Hk, **se zrušuje** pro nezákonnost a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobcům k rukám jejich právního zástupce Mgr. Jana Kvapila, advokáta, náhradu nákladů řízení ve výši 18 321 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osobě zúčastněné na řízení se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Žaloba

- Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobci domáhají přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jejich společné odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Stráž pod Ralskem ze dne 19. 10. 2016, č. j. MUSPR/6060/2016. Tímto prvostupňovým rozhodnutím Městský úřad Stráž pod Ralskem jako silniční správní úřad deklaroval, že na části st. p. č. ■■■, nově oddělené z uvedené parcely dle geometrického plánu č. ■■■ o výměře 14 m² a označené jako pozemek p. č. ■■■ v k. ú. X v obci Jablonné v Podještědí (*pozn. soudu* dále budou pozemky označovány bez uvedení názvu k. ú.), existuje účelová komunikace podle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, a to v úseku od napojení na místní komunikaci p. p. č. 1298/1 až po hranici s pozemky st. č. ■■■ a p. č. ■■■, a s pozemkem p. č. ■■■ tvoří celek komunikace účelové veřejně přístupné, která na obou pozemcích v minulosti vznikla stále existuje, přičemž tento právní vztah nastal již k datu 16. 6. 1971 s tím, že uvedený geometrický plán je nedílnou součástí rozhodnutí.
- Žalobci namítali, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení, neboť nebyly současně naplněny předpokládané čtyři znaky účelové komunikace. Správní orgán I. stupně i žalovaný se nevypořádali s veškerou argumentací žalobců a označenou judikaturou soudů. Žalovaný se pak odchýlil od vlastních závěrů a poučení vtělených do jeho předchozích rozhodnutí. Žalobci se dovolávali závěrů nálezu Ústavního soudu ČR sp. zn. II ÚS 268/06 a vyjádřili přesvědčení, že v jejich případě absentuje veřejný zájem na užívání komunikace. Odkázali na předchozí rozhodnutí žalovaného, který uvedl, že veřejný zájem bude absentovat tam, kde komunikace neslouží veřejnosti, ale pouze potřebě jednoho konkrétního vlastníka sousední nemovitosti. Daná komunikace řeší pouze přístup do objektu označeného jako garáž ve vlastnictví vlastníků sousední nemovitosti manželů B. Absentuje zde zájem na zachování obecného užívání komunikace. Navíc manželé B. mají do uvedeného objektu zajištěn přístup z vlastního pozemku. Komunikace byla od samého počátku určena jen ke komunikační potřebě vlastníka, resp. uživatelů objektu č. p. 68 a k tomuto účelu byla po celou dobu i užívána. Nikdy nesloužila jako přístup k objektu označovanému jako garáž manželů B., o čemž svědčí to, že v terénu nevede a nikdy nevedla zřetelná komunikace k této garáži. Podle názoru žalobců nebyla předmětná komunikace nikdy věnována veřejnému užívání a vždy soužila jen k přístupu k nemovitosti č. p. ■■■ a takto byla užívána. Žádný výslovný ani konkludentní souhlas k jejímu veřejnému užívání neomezeným okruhem třetích osob nebyl dán, a to ani ze strany účastníků řízení, ani ze strany města Jablonné v Podještědí jako jejich právního předchůdce.
- Žalobci opětovně odkázali na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 268/2006, ze kterého vyplývá, že nelze přihlížet k souhlasu s veřejným užíváním komunikace

udělenému právním předchůdcem, je-li veřejnoprávní korporací. I kdyby právní předchůdce žalobců město Jablonné v Podještědí souhlas s veřejným užíváním komunikace udělilo, nemůže takto udělený souhlas další vlastníky zavazovat. Souhlas, konkludentní ani výslovný, nikdy neudělila ani R.P. jako bezprostřední právní předchůdce žalobců. Pokud nikdy nepodnikala aktivní kroky k zabránění vstupu na komunikaci, jak argumentoval prvoinstanční správní orgán, argumentovali žalobci tím, že k takovým krokům nebyl důvod, neboť komunikace nebyla nikdy užívána veřejně. Z takového jednání R.P. tedy nelze dovozovat konkludentní souhlas s veřejným užíváním.

4. Rovněž další znak veřejné účelové komunikace, a to naléhavá komunikační potřeba, dle přesvědčení žalobců absentuje. Objekt ve vlastnictví manželů B. označený jako garáž, nebyl jako garáž fakticky užíván od samého počátku. Komunikace tak nebyla fakticky využívána jako přístupová komunikace k tomuto objektu, o čemž svědčí to, že k ní nevedou žádné koleje ani jiná v terénu zřetelná komunikace. Manželé B. užívají jako garáž jiný objekt, ke kterému mají zajištěn bezproblémový přístup přes pozemky v jejich vlastnictví. K objektu označenému jako garáž je zajištěn přímo přístup z pozemku z jejich vlastnictví, což bylo zjevné i při provedeném místním šetření.
5. Dále žalobci namítali, že naplnění nezbytných znaků účelové komunikace nevyplývá z provedeného dokazování. V řízení nebylo prokázáno, že by tvrzená v minulosti existující cesta měla procházet právě tou částí pozemku p. č. 28, která byla vymezena geometrickým plánem. V tomto směru není sám žalovaný konzistentní, neboť v předcházejícím zrušujícím rozhodnutí konstatoval, že silniční správní úřad bude muset zjistit, zda se účelová komunikace nacházela na právě dané části parcely. Na toto zjištění prvoinstanční orgán rezignoval, neboť nad rámec provedených důkazů doplnil do spisu pouze šest leteckých snímků, které podle žalobců nic neprokazují.
6. Správní orgán I. stupně pak zatížil řízení vadou, neboť žadatele sice vyzval k upřesnění jejich žádostí, podání žadatelů však nesplňují náležitosti zúžení předmětu řízení ve smyslu § 45 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Pokud správní orgán podání žadatelů akceptoval jako změnu řízení, tuto neavizoval účastníkům řízení v souladu se správním řádem. Žalobcům nebylo doručeno žádné procesní rozhodnutí o změně předmětu řízení, o změně předmětu řízení nebyli výslovně vyrozuměni, obdrželi pouze rozhodnutí o pokračování v řízení, ve kterém je již předmět řízení vymezen nově. S tím souvisí další námitka, kterou žalobci uplatnili, a to, že správní orgán žádným způsobem procesně neodklidil část návrhu žadatele, která přesahuje vymezený předmět řízení. Na tuto skutečnost upozorňoval rovněž žalovaný v předcházejícím zrušujícím rozhodnutí. Žadatel žádostí ze dne 5. 5. 2014 vymezil předmět řízení tak, že se domáhal určení, že pozemek p. č. ■■■ o výměře 34 m² je účelovou komunikací, o takto vymezeném předmětu řízení bylo správní řízení zahájeno. Pokud došlo k zúžení předmětu na část st. p. č. 28 v geometrickém plánu označené jako p. č. ■■■ o výměře 14 m², nebylo o zbylé části předmětu řízení rozhodnuto, řízení zahájené o něm nebylo nijak ukončeno, tímto postupem byl porušen správní řád.
7. Z uvedených důvodů žalobci navrhovali, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

II. Vyjádření žalovaného

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný stručně odkázal na napadené rozhodnutí a navrhoval, aby žalobě nebylo vyhověno.

III. Zjištění ze správního spisu

9. Žalobci jsou vlastníky pozemku st. p. č. ■■■ o výměře 1135 m², zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je rodinný dům č. p. ■■■, dále p. č. ■■■ zahrada a p. č. ■■■ Ostatní plocha (ostatní komunikace). Vlastníkem pozemku p. č. ■■■ o výměře 56 m², sousedícího s pozemkem st. p. č. ■■■, je město Jablonné v Podještědí, tento pozemek je připojen na místní komunikace na pozemku p. č. ■■■. Manželé B. ■■■.
10. Řízení o charakteru předmětné účelové komunikace bylo zahájeno žádostí města Jablonné v Podještědí ze dne 5. 5. 2014 o určení, zda se na pozemku p. č. ■■■ o výměře 34 m² (oddělený od pozemku žalobců st. p. č. ■■■) nachází účelová komunikace podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Žadatel se vyjádřil k užívání předmětné komunikace, tvrdil, že účelová komunikace veřejně přístupná je na dvou pozemcích, a to na jeho pozemku p. č. ■■■ v jeho vlastnictví a na oddělené části pozemku st. p. č. ■■■ ve vlastnictví žalobců, a takto je komunikace užívána od roku 1971. Žadatel popsal předchozí jednání se žalobci o odstranění výsuvného sloupku z předmětné komunikace a zaměření hranic mezi pozemky, uváděl, že komunikace vznikla z pozemků manželů B. a tehdejšího vlastníka města Jablonné v Podještědí a minimálně od roku 1968 je užívána k chůzi a jízdě vlastníky nemovitostí č. p. ■■■ a č. p. ■■■ a je vedena v pasportu komunikací.
11. Ve spise byly shromážděny zejména tyto podklady:
12. Ze zápisu místní Správní komise v Jablonném v Podještědí ze dne 16. 5. 1946 vyplynulo, že O.B., bytem M.č. p. ■■■, dostává přidělenou část zahrady v šíři 20 m, která patří k domu č. p. XX v M., přičemž uvolněnou část zahrady bude používat jako vjezd k domům č. p. ■■■ a ■■■, ke kterým vjezd není.
13. Z dohody uzavřené dne 16. 6. 1971 mezi nájemníky domu č. p. ■■■ a vlastníky domu č. p. ■■■ (manželé B.) vyplývá, že za přítomnosti vedoucí Domovní správy v Jablonném v Podještědí a zástupců Městského národního výboru bylo dohodnuto užívání vjezdu k oběma domům (součást st. p. č. ■■■) a společné užívání pozemku o celkové délce 20 m, jehož součástí je p. č. ■■■ s tím, že pozemek se rozdělí tak, že pan B. bude užívat polovinu a nájemníci domu č. p. ■■■ druhou polovinu.
14. Ze smlouvy o výkupu pozemku do socialistického vlastnictví s poskytnutím náhradního pozemku ze dne 28. 1. 1976 vyplývá, že manželé B., kteří v této době vlastnili pozemkovou parcelu č. ■■■ o výměře 116 m², ji prodávají Městskému národnímu výboru, který tuto parcelu potřebuje k zřízení vjezdu do domu. Manželům B. byl podle obsahu této smlouvy poskytnut jiný pozemek, a to p. č. ■■■ s tím, že doplatí rozdíl.
15. Z vyjádření pracovnice katastrálního úřadu ve spojení s geometrickým plánem č. ■■■ ze dne 3. 11. 1975 vyplývá, že převedení pozemku p. č. ■■■ o výměře 56 m² na Městský národní výbor předcházelo rozdělení pozemků st. p. č. XX a p. č. XX. Ze st. p. č. XX byl vydělen díl „b“ a z p. č. ■■■ vydělen díl „a“,

kteřé měly dle vysvětlení pracovníce katastrálního úřadu sloužit zřejmě jako přístupová komunikace spolu s nově vzniklou p. č. ■■■. Část p. č. ■■■ byla oddělena z p. č. 56 o výměře 56 m², tuto část nabyl Městský národní výbor od manželů B., naopak jim převedl p. č. ■■■. Ovšem celá takto vytvořená parcela p. č. ■■■ nebyla zapsána do katastru nemovitostí. Byl proveden pouze částečný zápis podle geometrického plánu, přičemž díl „b“ oddělený z st. p. č. 28 zůstal nadále součástí st. p. č. ■■■ a díl „a“ oddělený z p. č. ■■■ rovněž zůstal nezapsaný, následně ho nebylo možné sloučit do p. č. ■■■, neboť spolu nesousedily, díl „a“ byl tedy sloučen do st. p. č. ■■■. Takto evidovanou st. p. č. 28, tedy včetně dílu „a“ a „b“, s výměrou 1135 m² včetně domu č. p. ■■■ a p. č. ■■■ o výměře 155 m² a nově vytvořenou p. č. ■■■ poté nabyla R.R..

16. Podle kolaudačního rozhodnutí ze dne 30. 1. 1978 byla J. B. kolaudována garáž u č. p. ■■■ z kolny, dle nákresu napojení na pozemek p. č. ■■■.
17. Podle kupní smlouvy s předkupním právem č. ■■■ ze dne 16. 11. 1996 R.R. nabyla od města Jablonné v Podještědí dům č. p. 68 se st. p. č. ■■■ o výměře 1135 m², dále p. p. č. ■■■ a p. p. č. ■■■.
18. Dle výpisu z pasportu komunikací je vedena komunikace 103.24 jako účelová komunikace, obousměrná vozovka, s tím, že jde o koleje zpevněné drtí, na pozemku p. č. ■■■ (s upřesněním R.). Z fotografie v pasportu komunikací nemovitostí vyplývá zřetelnost cesty - vyježděných kolejí podél domu č. p. ■■■ ve vlastnictví žalobců směrem k zahradě, kde jsou vrata, přičemž koleje postupně slábnou, mezi nimi a domem č. p. ■■■ je pruh tvořený velkými dlaždicemi.
19. Dne 26. 3. 2015 bylo provedeno ústní jednání spojené s místním šetřením, po kterém se k žádosti města Jablonné v Podještědí připojili manželé B.. Při místním šetření bylo zjištěno, že prostor mezi domem č. p. ■■■ a zahradou p. č. ■■■ je zpevněn dlažbou, součástí ohledání bylo pořízení fotodokumentace. Při ohledání místa manželé B. uvedli, že společnou cestu užívali od roku 1946 do loňského roku, tj. do roku 2014. Proti vydláždění neměli námitek a doložili přípis o společném užívání vjezdu k domům č. p. ■■■ a ■■■ v M.. Právní zástupce žalobců uvedl, že pokud by uvedená komunikace měla být užívání v uváděném rozsahu, musela by být i zřetelná na zatravněné části, což není vidět.
20. Následně provedl silniční správní orgán výslechy svědků S.Š., A.Š. H.J. a P.F.
21. Po vydání posledního zrušujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2016, č. j. OD 1046/2015-2/280.9/Hk, byl upřesněn předmět žádosti, městem Jablonné v Podještědí byly předloženy letecké snímky a manželé B. předložili kopie historických fotografií, rozhodnutí o přípustnosti stavby rekonstrukce kolny na garáž ze dne 14. 6. 1976, plán garáže s přístavbou a již shora zmíněné kolaudační rozhodnutí na tuto stavbu ze dne 30. 1. 1978.
22. Rozhodnutím ze dne 19. 10. 2016, č. j. MUSPR/6060/2016, silniční správní úřad určil, že na části p. č. 28 ve vlastnictví žalobců o výměře 14 m² (nově oddělený pozemek p. č. ■■■ existuje účelová komunikace podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, která tvoří s pozemkem p. č. ■■■ celek účelové komunikace veřejně přístupné. Silniční správní úřad konstatoval, že plnění účelu

úcelové komunikace na uvedené části p. č. ■■■ bylo prokázáno doložením fotografie objektu komunikace z roku 2011, která je součástí pasportu komunikace města Jablonné v Podještědí, kde je v popisu jako typ komunikace uvedeno účelová komunikace s povrchem koleje zpevněné drtí. Z fotografie je zřetelný průběh vyjetých zpevněných kolejí, navazujících na chodníček u domu č. p. ■■■ z betonových dlaždic v šíři cca 1 m. Dále byla existence účelové komunikace prokázána leteckými fotografickými snímky z let 2008 a 2009, na kterých je existence komunikace podél domu č. p. ■■■ viditelná. Komunikace je stálá a patrná, vymezený úsek účelové komunikace je zpevněný betonovou dlažbou od roku 2012 a znatelný v terénu. Do doby úpravy dlažbou byla pozemní komunikace viditelná jako vyjeté koleje zpevňované šterkovanou drtí. Část st. p. č. ■■■ byla podle silničního správního úřadu k obecnému užívání veřejnosti věnována předchozími vlastníky a po určitou dobu současnými vlastníky pozemku. To bylo prokázáno svědeckými výpověďmi, ze kterých vyplývá, že komunikace v minulosti užívali jak nájemníci bytového domu č. p. ■■■ jako přístup na zahradu, tak i vlastníci sousedního domu č. p. ■■■ (manželé B.) jako přístup na zahradu u tohoto domu a jako příjezd ke garáži u svého rodinného domu. Z písemných dokladů předložených žadateli silniční správní orgán dovodil, že komunikace byla využívána k vjezdu pro původní nájemníky domu č. p. ■■■ na pozemku st. p. č. ■■■ a vlastníky domu č. p. ■■■, což bylo prokázáno doložením dohody ze dne 16. 6. 1971 o užívání vjezdu k oběma domům. Proto byl tento den posouzen jako datum, od kterého účelová komunikace existuje. Nebyla dohledána zmínka, že by někdo od té doby proti užívání komunikace širokou veřejností brojil. Domovní správa Jablonné v Podještědí, poté město Jablonné v Podještědí a od doby prodeje st. p. č. ■■■ s domem p. č. 68 ani R. R. nikdy nebránily v užívání této komunikace pro širší neomezený počet osob (uživatelů domů a garáže, jejich návštěvy a dopravní obsluhu). Účelovou komunikaci bez omezení užívali manželé B. pro přístup ke garáži, tj. od vzniku v 70. letech, i kdokoli z veřejnosti. Takto pokračovalo pokojné užívání účelové komunikace veřejností i po převedení nemovitosti z R. R. na žalobce, a to neomezeným počtem osob. Nutnou a ničím nenahraditelnou potřebu silniční správní orgán dovodil z dopisu manželů B., kteří uvedli, že do kolny u jejich rodinného domu č. p. ■■■ jsou umístěna vjezdová vrata nezměněna od doby stavebních úprav, tedy s výjezdem na komunikace směrem k domu č. p. 68 a dále s napojením na místní komunikaci p. č. 1298. Do této části stavby neexistuje jiná alternativní přístupová cesta a jiné řešení vjezdu do této části objektu by vyžádalo odstranění stávajícího plotu i zdi, kterou vybudoval žalobce z části na městském pozemku, a terénní úpravy, muselo by být vyžádáno povolení pro zřízení nového sjezdu na pozemek.

23. Prvostupňové rozhodnutí žalovaný potvrdil napadeným rozhodnutím ze dne 24. 7. 2017, č. j. OD 132/2016-3/280.9/Hk. Žalovaný nepovažoval za důvodné námitky týkající se předmětu řízení. O předmětu řízení není pochyb, původně žadatelé žádali o určení povahy pozemku p. č. 1523, ten však reálně v katastru nemovitostí neexistuje. K námitce zúžení předmětu žalovaný uvedl, že k němu nedošlo, protože žádost o zahájení řízení nemůže vždy a zcela vystihovat předmět řízení, který je třeba v průběhu řízení o žádosti upřesnit. V daném případě byl předmět žádosti upřesněn, jak o tom svědčí vyrozumění o pokračování v řízení nebo výzva k odstranění nedostatků žádosti, proto nebylo důvodu rozhodovat o zbylé části

předmětu řízení. Při vymezení účelové komunikace silniční správní orgán vycházel z vyjádření města Jablonné v Podještědí a manželů B., geometrických plánů a výsledků svědků a dalších písemností a výsledků ohledání na místě, na základě kterého došlo k vypracování nového geometrického plánu č. 733-146/2015, kde byla nově označená část pozemku p. č. ■■■ vymezena jako pozemek p. č. ■■■ o výměře 14 m². Část účelové komunikace na pozemku p. č. ■■■ není sama o sobě schopna zajistit možnost příjezdu ke garáži manželů B., ale tvoří cestu s účelovou komunikací na části pozemku st. p. č. ■■■ celek, který je třeba hodnotit funkčně jako celek. Dle názoru žalovaného byla při ústním jednání, spojeném s ohledáním a pořízením fotodokumentace, zjištěna stálost a patrnost komunikace v terénu. Komunikace je patrná i na fotografii pořízené před provedením úpravy povrchu vydlážděním plochy mezi domem a podezdívkou a její existenci v minulosti potvrdili i svědci. Jako celek slouží účelová komunikace ke spojení jednotlivých nemovitostí, pro potřeby vlastníků nemovitostí, a to příjezdu ke garáži na pozemku p. č. 29, ale i ke zbývajícím částem pozemku st. p. č. 28 ve vlastnictví žalobců a slouží ke spojení s ostatními pozemními komunikacemi, zajišťuje napojení na pozemní komunikaci na pozemku p. č. (ostatní komunikace ve vlastnictví města Jablonné v Podještědí). Žalovaný se ztotožnil s tím, že komunikace plní nutnou a ničím nenahraditelnou komunikační potřebu ve vztahu ke zbylé části pozemku p. č. ■■■ a ve vztahu ke garáži na pozemku st. p. č. ■■■. I v minulosti tomu tak bylo, jak vyplývá z rozhodnutí o přípustnosti stavby vydané Okresním národním výborem v České Lípě dne 14. 6. 1976. V minulosti nebyl pozemek st. p. č. ■■■ ve vlastnictví žalobců, změnou vlastnictví nedošlo k zániku účelové komunikace. Nutná komunikační potřeba podle přesvědčení žalovaného nezanikla, neboť ke garáži manželů B. neexistuje vyhovující komunikační alternativa, což bylo ověřeno při ohledání na místě dne 26. 3. 2015. Rovněž souhlas vlastníka s obecným užíváním veřejností byl podle žalovaného dán. Bylo zjištěno, že předchozí vlastník pozemku město Jablonné v Podještědí nikdy nebránilo v jeho užívání veřejnosti, když ho užívali zejména nájemníci domu č. p. ■■■, což byl neurčitý okruh osob, a dále vlastníci sousední budovy č. p. ■■■, což bylo potvrzeno i výsledky svědků. V minulosti v budově č. p. ■■■ existovala restaurace patrná z historických fotografií z roku 1946, kterou navštěvoval neurčitý okruh osob.

IV. Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, kterými je vázán v duchu dispoziční zásady, jíž je správní soudnictví ovládáno, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
25. K projednání žaloby bylo nařízeno ústní jednání, při němž oba účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobci především zdůraznili, že část pozemku nebyla věnována veřejnému užívání, pozemek nikdy nesloužil veřejnosti. Žalovaný uvedl, že svědci potvrdili, že komunikace existovala a byla užívána. Byť se změnou vlastnických poměrů není komunikační potřeba tolik intenzivní, komunikace nezanikla a je

patrná. Pozemek žalobců tvoří pouze malou část komunikace, proto není podle názoru žalovaného vhodné, aby kvůli tomu nebyla celá komunikace užívána. Osoba zúčastněná na řízení – město Jablonné v Podještědí – souhlasila se stanoviskem žalovaného, komunikace sloužila jako přístup manželům B. i v době provádění oprav domu žalobců.

26. Nejprve se musel soud vypořádat s namítanou nepřezkoumatelností prvostupňového rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného, která měla podle žalobců spočívat v nedostatečném vypořádání s jejich argumentací. V obecné rovině soud uvádí, že vlastní přezkum správního rozhodnutí je z podstaty věci možný jen tehdy, je-li rozhodnutí přezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. představuje natolik závažnou vadu, že je k ní soud povinen přihlédnout *ex officio* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, publ. ve Sb. NSS č. 359/2004, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné též na www.nssoud.cz).
27. Z § 68 odst. 3 správního řádu vyplývá, že správní orgán je povinen v odůvodnění uvést kromě důvodů výroku, podkladů pro jeho vydání, úvah, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, také informace o tom, jak se vypořádal s námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Na tomto místě považuje soud za vhodné připomenout, že správní soudy setrvale judikují, že dílčí nedostatky odůvodnění nezpůsobují nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Ačkoliv je povinností správního orgánu své rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou jednotlivou námitku. Správní orgán může na určitou námitku či argumentaci reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím se s námitkami vždy minimálně *implicite* vypořádá.
28. V posuzované věci má soud za to, že prvostupňové rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného shora nastíněným požadavkům vyhovují. Byť správní orgány nereagovaly konkrétně na veškerou žalobci zmiňovanou judikaturu, lze z vydaných rozhodnutí seznat, jaké skutkové okolnosti vzaly za prokázané a na základě jakých podkladů, jakými úvahami se řídily a jak celou věc právně posoudily. Přezkoumatelným způsobem silniční správní úřad a posléze žalovaný vyjádřili, jaké úvahy je vedly k závěru ohledně naplnění jednotlivých znaků veřejně přístupné účelové komunikace. Lze tedy konstatovat, že proti argumentům žalobců postavili dostatečně vyjádřenou vlastní argumentaci, kterou měli námitky žalobců za vyvrácené.
29. Další procesní výtka žalobců se týkala zúžení předmětu žádosti, porušení § 45 odst. 4 správního řádu a nerozhodnutí o zbývajících částech žádosti. K této námitce soud rekapituluje, že v žádosti ze dne 5. 5. 2014 žádalo město Jablonné v Podještědí (ke

kteří se posléze připojili manželé B.) o určení, že pozemek p. č. ■■■ o výměře 34 m², jak byl uveden v geometrickém plánu č. 738-219/2013 po oddělení z pozemku žalobců st. p. č. ■■■, tvoří spolu s p. č. ■■■ účelovou komunikaci veřejně přístupnou. Zrušující rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2016 bylo postaveno na tom, že je na místě upřesnit předmět řízení, protože pozemek p. č. ■■■ o výměře 34 m² v katastru nemovitostí neexistuje. V řízení bylo již předtím vyžádáno vypracování nového geometrického plánu, geometrickým plánem č. 773-146/2015 došlo k oddělení menší části st. p. č. ■■■ o výměře 14 m² jako nového pozemku p. č. ■■■. Žadatelé (město Jablonné v Podještědí i manželé B.) poté upřesnili, že žádají o určení, že účelová komunikace se nachází na menší části pozemku st. p. č. ■■■, nově oddělené posledně označeným geometrickým plánem jako p. č. ■■■ o výměře 14 m², a s p. č. ■■■ tvoří celek účelové komunikace veřejně přístupné.

30. Podle § 44 odst. 1 správního řádu lze řízení zahájit na žádost. Je-li správní řízení zahájeno na žádost podle § 44 odst. 1 správního řádu, je to žadatel, kdo vymezuje předmět řízení a s předmětem řízení také disponuje. Podle § 45 odst. 1 věty první správního řádu *[ž]ádost musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá*. Podle § 45 odst. 4 správního řádu *[ž]adatel může zúžit předmět své žádosti nebo vzít žádost zpět; toto právo nelze uplatnit v době od vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně do zahájení odvolacího řízení*. Současně podle § 41 odst. 8 správního řádu platí, *[p]ožádat o povolení změny obsahu podání účastník může pouze do vydání rozhodnutí (§ 71)*. Správní orgán může povolit zpětvzetí nebo změnu obsahu podání jen v případě, že podateli hrozí vážná újma; tím není dotčeno ustanovení § 45 odst. 4.
31. Z citovaných ustanovení vyplývá, že žadatel může se svou žádostí nakládat, může změnit její obsah, může ji vzít zpět, může zúžit předmět řízení, správní orgán je rozsahem podané žádosti vázán (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 4 Ads 108/2012-31, publ. Sb. NSS č. 2815/2013). Správní řád k zúžení předmětu žádosti výslovně nevyžaduje přivolení ze strany správního orgánu ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu. Naopak v uvedeném ustanovení je výslovně uvedeno, že není dotčeno právo žadatele nakládat se svou žádostí ve smyslu § 45 odst. 4 správního řádu. Shodně uvádí i odborná literatura (srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 214).
32. Předně soud uvádí, že podání, kterými žadatelé upřesnili předmět žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí o charakteru účelové komunikace, svým obsahem odpovídají zúžení žádosti, když žadatelé žádali o určení charakteru menší části původního pozemku st. p. č. ■■■. Silniční správní úřad nebyl povinen o zúžení předmětu žádosti procesně rozhodnout podle § 41 odst. 8 správního řádu, jak soud vyložil shora. O upřesněném předmětu řízení byli žalobci dostatečně informováni písemností Vyrozumění o pokračování v přerušeném řízení ze dne 19. 9. 2016, kterou jim silniční správní úřad dal na vědomí, že překážka spočívající v nejasném předmětu žádosti odpadla a že řízení je vedeno ohledně určení, zda se nachází na části pozemku st. p. č. ■■■, nově oddělené posledně označeným geometrickým

plánem jako p. č. ■■■ o výměře 14 m², a s p. č. ■■■ tvoří celek účelové komunikace veřejně přístupné. K takto vymezenému předmětu řízení a shromážděným podkladům se mohli žalobci vyjádřit a uplatnit svá další účastnická práva, o čemž byli řádně poučeni usnesením ze dne 19. 9. 2016. Prvostupňové rozhodnutí pak vyčerpalo celý upřesněný předmět žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí, namítané vady rozhodnutí soud neshledal a žalobci nebyli na svých právech procesním postupem silničního správního úřadu nijak zkráceni.

33. Žalobci dále napadají závěry o naplnění znaků účelové komunikace veřejně přístupné. Pro posouzení dalších žalobních námitek považuje soud za potřebné shrnout právní úpravu účelových komunikací obsaženou v zákoně o pozemních komunikacích.
34. Institut obecného užívání účelové komunikace je zakotven v § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a představuje právo každého užívat účelovou komunikaci k obvyklým účelům obvyklým způsobem. Podle § 2 odst. 2 písm. d) zákona o pozemních komunikacích je účelová komunikace jednou z kategorií pozemních komunikací, která může být na rozdíl od ostatních pozemních komunikací ve vlastnictví fyzické či právnické osoby (§ 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Vlastník účelové komunikace je její veřejnou přístupností, a tedy obecným užíváním, které spadá pod pojem veřejného užívání, na svém vlastnickém právu k ní omezen.
35. Podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích *[účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena.*
36. Veřejně přístupná účelová komunikace je druhem pozemní komunikace, k jejímuž vzniku (na rozdíl od ostatních kategorií dle § 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích) postačuje naplnění jejích definičních znaků, vzniká tedy přímo ze zákona a nevyžaduje se vydání správního rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009-66, publ. ve Sb. NSS č. 2012/2010, či ze dne 19. 8. 2013, č. j. 4 As 89/2013-21).
37. První znak veřejně přístupné účelové komunikace vyplývá z definice pozemní komunikace v § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích - musí se jednat o dopravní cestu určenou k užití vozidly a chodci. Účelová komunikace nemusí být zpevněná, nemusí se jednat o stavbu v občanskoprávním smyslu, účelovou

komunikací může být přímo pozemek, resp. jeho určitá část, která je jako dopravní cesta užívána.

38. Také druhý znak je uvedený v zákoně, konkrétně v jeho § 7 odst. 1, a je jím zákonný účel komunikace, tedy zda pozemní komunikace slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.
39. V této souvislosti žalobci namítali, že provedené důkazy neprokazují existenci cesty právě na části pozemku p. č. XX nově oddělené geometrickým plánem. S tím nemůže soud souhlasit. Geometrickým plánem č. 773-146/2015 byla oddělena část pozemku p. č. 28 v určité vzdálenosti od domu žalobců, rovnoběžně podél domu až na hranici s pozemkem p. č. XX. Tento stav odpovídá fotografii komunikace z roku 2011, která je součástí pasportu komunikace na pozemku p. č. XX města Jablonné v Podještědí a na které je zřetelný průběh vyjetých kolejí zpevněných šterkovou drtí, vedoucích podél chodníčku u domu č. p. XX z betonových dlaždic v šíři cca 1 m, postupně slábnoucích směrem k vratům vedoucím na pozemek manželů B. Tento stav dokreslují i letecké fotografické snímky z let 2008 a 2009, které byly předloženy městem Jablonné v Podještědí v rámci doplnění řízení, na kterých je existence komunikace podél domu č. p. XX rovněž zřetelná. Komunikace tedy byla stálá a patrná, vymezený úsek byl takto znatelný v terénu až do roku 2012, kdy byl povrch pozemku p. č. XX ve vlastnictví města Jablonné v Podještědí a část p. č. XX mezi domem č. p. XX a p. č. XX zpevněny zámkovou dlažbou, jak je zdokumentováno dalšími fotografiemi a protokolem o místním šetření. Že byla komunikace užívána v celé délce oddělené geometrickým plánem, vyplývá nejen z tvrzení žadatelů, ale také ze svědeckých výpovědí, podle nichž cesta mezi domem žalobců a zahradou manželů B. sloužila jako příjezd do dvora k domu č. p. XX a také manželům B. k dovozu dřeva a stavebního materiálu a jako příjezd na jejich zahradu. Napojení objektu manželů B. kolaudovaného jako garáž na cestu vedoucí po pozemku p. č. XX a sporné části pozemku p. č. 28 prokazuje i kolaudační rozhodnutí ze dne 30. 1. 1978. Namítají-li žalobci, že v terénu není zřetelná cesta až k vratům garáže manželů B., lze tuto skutečnost přičíst na vrub nízké frekvenci užívání komunikace k přístupu až ke garáži a situaci vzniklé po roce 2012, kdy žalobci zpevnili povrch nejen části své p. č. XX, ale také p. č. a umístili uprostřed zpevněného příjezdu pevnou překážku, a sporu o užívání komunikace. Soud tedy souhlasí se závěry silničního správního úřadu, že plnění komunikačního účelu předmětné části p. č. XX bylo prokázáno.
40. Vzhledem k tomu, že veřejně přístupná účelová komunikace může existovat i na pozemku, který je v soukromém vlastnictví, je s ohledem na čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod jejím dalším znakem souhlas vlastníka tohoto pozemku (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, a bohatou judikaturu Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky NSS ze dne 15. 11. 2007, č. j. 6 Ans 2/2007-128, publ. pod ve Sb. NSS č. 1486/2008, ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009-60, publ. pod ve Sb. NSS č. 2028/2010).
41. Posledním znakem účelové komunikace veřejně přístupné ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je nutnost komunikační potřeby - konkrétní cesta musí být pro dopravu v určitém místě skutečně nezbytná, nikoli pouze tzv.

„cestou z pohodlí“, přičemž tento znak musí být naplněn vždy (srov. nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, z poslední doby usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 5 As 140/2014-76).

42. Zmíněné dva poslední znaky účelové komunikace je třeba odlišovat. Znak souhlasu vlastníka je znakem, u něhož je třeba zkoumat okruh uživatelů cesty, je nutné zhodnotit, zda byl souhlas vlastníka (byť konkludentní) udělen k veřejnému užívání cesty blíže neurčenému okruhu osob, tj. veřejnosti. Oproti tomu znak nutné komunikační potřeby se zkoumá vždy jen ve vztahu ke konkrétním dotčeným nemovitostem, pro které cesta představuje nutné komunikační spojení (v podrobnostech viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015-14, publ. ve Sb. NSS č. 3371/2016).
43. Při hodnocení, zda byl s veřejným užíváním komunikace udělen jejím vlastníkem (či jeho právním předchůdcem) souhlas, je třeba zohlednit, „... *zda vlastník sporné cesty umožnil její užívání blíže neurčenému okruhu osob (veřejnosti), či zda cestu užívaly pouze konkrétní osoby. Za jednoznačné veřejné užívání lze považovat např. dlouhodobý stav, kdy cestu vedoucí k určitému domu a pokračující dále do lesa užívá, vedle vlastníka či vlastníků předmětné nemovitosti, též anonymní masa nejrozumnějších výletníků. Naopak za ukázkovou výprosu by bylo možno označit situaci, kdy by tutéž cestu užívali právě jen vlastníci domu, a ti by se dokonce i v případě příjezdu návštěvy museli vždy dotazovat vlastníka cesty, zda povolí její užití těmto cizím osobám (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. září 2013, č. j. 1 As 63/2013 - 49). Někde mezi těmito dvěma jasnými situacemi pak leží případ, kdy cestu užívají pouze vlastníci nemovitostí, které k ní přiléhají, avšak počet těchto vlastníků je relativně vysoký. Pak již může hrát roli i to, nakolik si vlastník cesty zachovával kontrolu nad tím, kdo konkrétně jeho cestu užívá. Jistě lze dát stěžovateli za pravdu v tom, že samotný fakt, že pozemek není oplocený, k deklaraci účelové komunikace nepostačuje. Ostatně i Nejvyšší správní soud judikoval, že „konkludentní souhlas s veřejným užíváním účelové komunikace nelze bez dalšího vyvodit z toho, že stěžovatel nebo jeho právní předchůdce účelovou komunikaci neoplotili ani neoznačili jako soukromý pozemek se zákazem vstupu. Pokud komunikace nebyla třetími osobami užívána, nebyl ani důvod pro oplocování nebo označování pozemku cedulí“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. prosince 2009, č. j. 1 As 76/2009 - 60, č. 2028/2010 Sb. NSS). Jestliže však cesta naopak třetími osobami fakticky užívána byla, přičemž okruh uživatelů byl z pohledu vlastníka cesty vcelku neurčitý, pak skutečně pasivita vlastníka mohla vést ke vzniku veřejné cesty na jeho pozemku (jsou-li naplněny též další znaky veřejně přístupné účelové komunikace, včetně nutné komunikační potřeby alespoň jedné dotčené nemovitosti).“ (viz již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015-14, publ. ve Sb. NSS č. 3371/2016).*
44. V projednávané věci správní orgány dovodily udělení souhlasu s veřejným užíváním komunikace na pozemku p. č. 28 již městem Jablonné v Podještědí ke dni 16. 6. 1971. Soud však dospěl k závěru, že obsahem spisového materiálu nebyl prokázán souhlas města Jablonné v Podještědí k datu uvedenému ve výroku prvostupňového rozhodnutí, (ani následně R.R. jako bezprostředního právního předchůdce žalobců) s obecným užíváním posuzované části p. č. XX, z ničeho nelze dovodit jejich věnování cesty neomezenému okruhu třetích osob. Od počátku byla komunikace

v prostoru mezi domem č. p. ■ a č. p. ■ zamýšlena a užívána jediné jako vjezd k oběma domům. V roce 1946 dostal O.B. jako právní předchůdce manželů B. přidělenou část zahrady v šíři 20 m, která patřila k domu č. p. ■, aby ji používal jako vjezd k domům č. p. ■ a č. p. ■, neboť k nim vjezd nebyl. Rovněž z dohody uzavřené dne 16. 6. 1971 mezi nájemníky domu č. p. ■ a vlastníky domu č. p. ■ (manželé B. tj. ze soukromoprávní dohody, vyplývá pouze užívání určité části pozemku tak, že pan B. bude užívat polovinu a nájemníci domu č. p. ■ druhou polovinu, a dále bylo za přítomnosti zástupců města dohodnuto společné užívání části pozemku, který byl součástí pozemku p. č. ■, jako vjezdu k oběma domům. Dům č. p. 68 na pozemku p. č. 28 by v té době ve správě Domovní správy v Jablonném v Podještědí, bydleli v něm nájemníci, z uvedené dohody tak lze dovozovat jediné přivolení zástupců města s užíváním části pozemku též k přístupu k domu č. p. ■, nikoli souhlas s užíváním pozemku širokou veřejností. Ze smlouvy o výkupu pozemku do socialistického vlastnictví ze dne 28. 1. 1976 naopak vyplývá, že město vykoupilo od manželů B. pozemek p. č. ■ o výměře 116 m² k zřízení vjezdu do domu č. p. XX, který v té době spravovala domovní správa města, s tím, že manželům B. byl poskytnut jiný pozemek, a to zahrada p. č. ■ s tím, že doplatí rozdíl. Tyto úkony tedy dokládají pouze vůli města řešit příjezd k bytovému domu č. p. ■ ve vlastní správě, při zachování přístupu vlastníkům sousedního domu č. p. ■, čemuž odpovídá i následně vydané kolaudační rozhodnutí na garáž, ke které byl přístup přes pozemek p. č. ■. Nejedná se o úkony, na základě kterých by bylo možné dovodit věnování i části pozemku p. č. ■ k obecnému užívání. Nebránilo-li město Jablonné v Podještědí v přístupu na komunikaci na pozemku p. č. XX a části p. č. XX, jak argumentují správní orgány, nelze z toho v daném případě dovozovat udělení konkludentního souhlasu s užíváním komunikace veřejností, jež by zavazoval i další vlastníky. Jak správní orgány samy uvedly ve svých rozhodnutích, komunikace byla užívána jediné nájemníky domu č. p. XX a vlastníky č. p. XX, přičemž okruh nájemníků domu č. p. 68 nelze zaměňovat s širokou veřejností, jak učinily správní orgány. Z žádného důkazu, ani z provedených svědeckých výpovědí, nevyplývalo užívání komunikace veřejností, nebyl tedy důvod, aby byly ať již městem Jablonné v Podještědí (či následně R.R. nebo žalobci) činitelné aktivní kroky k zamezení užívání komunikace veřejností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009-60, publ. ve Sb. NSS č. 2028/2010). Ani historická fotografie domu č. p. 68 z roku 1946, kdy v něm byla restaurace, neprokazuje dle přesvědčení soudu užívání komunikace podél domu veřejností, když vchod do restaurace je nikoli z hodnocené komunikace.

45. Soud nepochybně, že pozemek p. č. ■ je veden jako účelová komunikace v pasportu komunikací města Jablonné v Podještědí, dokonce jako místní komunikace na základě rozhodnutí silničního správního úřadu ze dne 5. 11. 2012. Z toho však nelze bez dalšího dovozovat režim komunikace na části pozemku p. č. ■, který město Jablonné v Podještědí prodalo spolu s ostatními nemovitostmi v roce 1998 R. R. v celé výměře, jako veřejně přístupné.
46. Soud tedy shledal důvodnými žalobní námitky týkající se nesprávného posouzení souhlasu s veřejným užíváním komunikace na části p. č. ■ jako nutného znaku veřejně přístupné účelové komunikace podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Pokud nebyl naplněn uvedený znak, nebylo již třeba posuzovat, zda

byla v souzené věci dána nutná, ničím nenahraditelná komunikační potřeba komunikace.

V. Závěr a náklady řízení

47. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a věci vrátil žalovanému v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázán.
48. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
49. Ve věci měli úspěch žalobci, proto jim soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích po 3 000 Kč, celkem tedy 6 000 Kč. Dále odměnou právního zástupce za 3 úkony právní služby ve výši 9 300 Kč [3 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]; náhradou hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 paušály po 300 Kč za 3 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu); náhradou za promeškaný čas strávený cestou do místa konání soudního jednání a zpět (cesta z Pardubic do Liberce a zpět) v rozsahu 8 započatých půlhodin v souladu s § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu ve výši 800 Kč. Dále soud přiznal náhradu cestovních výdajů ve výši 1 321,21 Kč. Při jejich výpočtu vycházel z následujících skutečností: Ford Mondeo Combi; vzdálenost Pardubice - Liberec a zpět – 246 km; spotřeba byla určena dle údajů v technickém průkazu o spotřebě pro kombinovaný provoz podle norem Evropské unie podle § 158 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, činí 4,6 l na 1/100 km (nikoli 5,6 l, jak uváděl právní zástupce žalobců); sazba základní náhrady za 1 km činí 4,00 Kč [§ 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce]; cena za litr motorové nafty podle vyhlášky č. 463/2017 Sb. činí 29,80 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení v celkové výši 18 321 Kč uhradil žalobcům k rukám jejich právního zástupce, v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
50. Protože osobě zúčastněné na řízení soud neuložil v řízení žádné povinnosti a současně neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, vyslovil v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., že se osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 24. duben 2018.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu